

ลานธรรมจักร

ณ แห่งนี้มีธรรมะ และ กัลยาณมิตร

Dhammajak.net

 สมัครสมาชิก เข้าสู่ระบบ

 รายชื่อสมาชิก ค้นหา FAQ ห้องสนทนา Facebook

วันเวลาปัจจุบัน 30 พ.ย. 2025, 09:46

แสดงกระทู้ที่ยัง ไม่มีการตอบ | แสดงกระทู้ที่เปิดดูแล้ว

หน้าเว็บบอร์ด » กลุ่มศาสนบุคคล » ประวัติและปฏิปทาของครูบาอาจารย์

เขตเวลา GMT + 7 ชั่วโมง

20953.พระญาณวิศิษฐ์ (หลวงพ่อทอง จันทสิริ)

 ตอบกระทู้ หน้า 1 จากทั้งหมด 1 [3 โพสต์]

 Bookmark and Share

ตัวอย่างพิมพ์

<<หัวข้อก่อนหน้า | หัวข้อถัดไป>>

เจ้าของ

ข้อความ

 เมื่อ: 04 ม.ค. 2010, 06:05

OFFLINE

สาวิกาน้อย

ผู้จัดการ

 ผู้จัดการบอร์ด

ลงทะเบียนเมื่อ: 27 มี.ค. 2006,
17:34

โพสต์: 8035

อายุ: 0

ประวัติและปฏิปทา พระญาณวิศิษฐ์ (หลวงฟอทอง จันทสิริ)

วัดอโศการาม
ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

๐ วัดอโศการาม

“ทะเลไทยทั่วแคว้น แลงาม
วัดอโศการาม พรั่งพร้อม
สันติทุกโมงยาม ตามป่า เลนแฮ
ธรรมชาติยังหอมล้น นก-ไม้แลสลอน”

โคลงสี่สุภาพบทนี้ บรรยายให้คนทั่วไปรับรู้แลเห็นถึงสภาพสิ่งแวดล้อมอันร่มรื่นภายใน “วัดอโศการาม” ซึ่งเป็น
วัดสังกัดธรรมยุติกนิกาย ตั้งอยู่เลขที่ 136 หมู่ที่ 2 ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ เป็นอย่างดี

ปัจจุบันมี "ท่านเจ้าคุณพระญาณวิศิษฎ์" หรือที่ชาวบ้านญาติโยมทั่วไปขานนามท่านว่า "พระอาจารย์ทอง จันทสิริ" ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอโศการาม อันดับที่ 3 เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน สืบต่อจาก พระเทพโมลี (สำรอง คุณวุฒิโต) อดีตเจ้าอาวาสที่ได้มรณภาพไป

พระอาจารย์ทอง จันทสิริ ท่านมีศีลาจารวัตรอันงดงาม เรียบร้อยโดยจริตธรรม จันทรัดอาหารมือเดียวเป็นอาจิณ ภิริยาสงบนิ่งเยือกเย็น วาจาขัดถ้อยคำเปี่ยมด้วยเมตตา พุดน้อยแต่หนักแน่น เทศนาปาฐกถาธรรมจับใจบรรดา คณะญาติโยมผู้ศรัทธา เป็นที่เลื่องลือของสาธุชนทั่วไปอย่างกว้างขวาง

๑ ชาตภูมิ

ภูมิหลังของท่านก่อนเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ พระอาจารย์ทอง จันทสิริ มีนามเดิมว่า ทอง นาริวงษ์ เกิดเมื่อวันที่ 28 เมษายน พุทธศักราช 2475 ตรงกับวันพฤหัสบดี แรม 8 ค่ำ เดือน 5 ปีวอก พื้นเพเดิมครอบครัวเป็นชาวจังหวัด อุบลราชธานี มีพี่น้องร่วมบิดามารดาด้วยกันทั้งหมด 9 คน เป็นชาย 4 คน หญิง 5 คน ท่านเป็นบุตรคนที่ 6 ต่อมา ครอบครัวอพยพย้ายถิ่นฐานมาปักหลักอยู่ ณ ต.วังใหญ่ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

ชีวิตในวัยเด็กของ ด.ช.ทอง นาริวงษ์ ค่อนข้างมีชีวิตยากลำบาก ด้วยความเป็นอยู่ของทางบ้านที่มีฐานะยากจน ครอบครัวประกอบอาชีพทำนาเป็นกระดุกสันหลังของชาติ ท่านเรียนจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต้องเลิกเรียน กลางคันเพื่อมาช่วยเหลือทางบ้านทำนาหาเลี้ยงปากท้อง

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร)

๐ การบรรพชาและอุปสมบท

แต่ด้วยความเป็นคนใฝ่รู้ แสวงหาหลักยึดเหนี่ยวชีวิต มีใจเอนเอียงทางพุทธะ ประกอบกับโยมบิดามีความปรารถนาอันแรงกล้าให้บุตรชายได้บวชเรียนศึกษาตามธรรมเนียมชีวิตลูกผู้ชาย ทั้งนี้ ผู้ที่คอยชี้ทางส่งเสริมให้ท่านได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน คือ พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ลี ธมฺมธโร) หรือท่านพ่อลี ธมฺมธโร เทพกรรมแห่งจังหวัดสมุทรปราการ ผู้ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาแท้ๆ นั่นเอง

จากการได้ออกติดตามท่านพ่อลี ธมฺมธโร ผู้มีศักดิ์เป็นหลวงอา ไปทุกหนแห่งเวลาออกธุดงค์และพำนักจำพรรษาตามวัดต่างๆ ท่านต้องคอยปรนนิบัติรับใช้หลวงอาและต้องนอนอยู่หน้าโบสถ์ ความยากลำบากแทนที่จะกัฏกรอนจิตใจให้ท่านย่อท้อ แต่กลายเป็นความศรัทธาเลื่อมใสต่อวัตรปฏิบัติของหลวงอา ที่ดำรงตนด้วยความเรียบง่าย มกน้อย สันโดษ แต่เพียบพร้อมด้วยความวิริยะอุตสาหะ ดังนั้น ท่านจึงตัดสินใจบรรพชาเป็นสามเณร ในปี พ.ศ.2494 เมื่ออายุครบ 19 ปี ณ วัดป่าคลองกุ้ง ต.ตลาด อ.เมือง จ.จันทบุรี

เวลาผ่านไป 2 ปี เมื่อมีอายุครบ 21 ปีบริบูรณ์ ท่านได้เข้าพิธีอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ในปี พ.ศ.2496 ก่อนย้ายไปพักจำพรรษาอยู่ที่วัดเขาแก้ว ต.หนองตากง อ.โป่งน้ำร้อน จ.จันทบุรี

๐ การศึกษาพระปริยัติธรรม

หลังจากนั้น ได้หวนกลับมาอยู่วัดป่าคลองกุ้ง จ.จันทบุรี เพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมจนสอบไล่ได้นักธรรมชั้นเอก

ความตั้งใจเดิมที่ต้องการบวชเรียนก็เพื่ออุทิศผลบุญส่วนกุศลให้แก่โยมบิดา เพียง 1-2 พรรษาเท่านั้น แล้วจะลาสิกขาออกมาใช้ชีวิตตามปกติทั่วไป ได้พลันแปรเปลี่ยนเมื่อท่านได้ลงลึกในรายละเอียด ศึกษาค้นคว้าหลักธรรมแห่งพระพุทธองค์จนถึงแก่น ความเลื่อมใสศรัทธาจึงเพิ่มทวีคูณ

พ.ศ.2499 พระอาจารย์ทองได้มาจำพรรษาที่วัดโศการามกับท่านพ่อลี ธมฺมธโร ในพรรษาที่ 6 ท่านได้ไปเรียน

วิชาภาษาบาลีที่วัดบรมนิวาส ราชวรวิหาร กรุงเทพฯ แม้จะเคยเรียนบาลีมาบ้างแล้ว แต่ท่านมิได้อวดรู้วิชา ยังฟังคำชี้แนะจากครูบาอาจารย์ให้ไปเรียนเพิ่มเติมอีก

จนมาถึงปี พ.ศ.2500 ไปจำพรรษาที่สำนักสงฆ์บ้านสันกอกเกิด ต.บ้านกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เป็นเวลา 3 ปี กระทั่งท่านพ่อลีได้มรณภาพลง ท่านจึงได้กลับมาอยู่ที่วัดอโศการาม

ในหลวงและสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ เสด็จเพื่อทรงบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ณ พระธาตุเจดีย์ วัดอโศการาม ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2509 โดยมี พระเทพโมลี (สารอง คุณวุฑโฒ) เจ้าอาวาสวัดอโศการาม (ในขณะนั้น) เฝ้ารับเสด็จฯ

(มีต่อ 1)

.....
ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นกฏตายตัว

เมื่อ: 23 ม.ค. 2010, 11:59

OFFLINE

สาวิกาน้อย

ผู้จัดการ

ผู้จัดการบอร์ด

ลงทะเบียนเมื่อ: 27 มี.ค. 2006,
17:34

โพสต์: 8035

อายุ: 0

๑ ตำแหน่งงานปกครองและสมณศักดิ์

พ.ศ.2518 ได้รับแต่งตั้งเป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นตรี

ล่วงเข้าปี พ.ศ.2534 ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดโศการาม

รุ่งขึ้นอีกปี ในปี พ.ศ.2535 เนื่องในวโรกาสมหามงคลสมัยวันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เวียนมาบรรจบครบ 5 รอบ 60 พรรษา ท่านได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ในพระราชทินนามที่ “พระญาณวิเศษ”

๑ แนวทางการปฏิบัติธรรม

ด้านหลักธรรม พระอาจารย์ทอง จนทสิริ ท่านเน้นหนักด้านวิปัสสนากรรมฐาน ศึกษาพระปริยัติธรรมแต่พอประมาณ เน้นหนักการปฏิบัติเป็นสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องจิตตามหลักสากลทั่วไป สมณะอุบายให้สงบใจ วิปัสสนาอุบายให้เกิดปัญญา ถือเป็นหลักกรรมฐาน เป็นข้อวัตรปฏิบัติที่สำคัญอย่างยิ่ง พระอาจารย์ทองเคยปรารภว่า สายหลวงปู่มั่น ฐริทตฺโต ท่านสอนเจริญบริกรรมพุทโธ ธัมโม สังฆโธ หรือยึดพุทโธเป็นหลัก ต่อมาท่านพ่อลี ธมฺมธโร ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ฐริทตฺโต เกิดความรู้ความชำนาญ ท่านมีปัญญาแตกฉานในนามานุสติด้วยการมาใช้ลมหายใจกำหนดลมหายใจเป็นหลักควบคู่กับพุทโธ หายใจเข้า “พุท” หายใจออก “โธ” นี่คือหลักปฏิบัติ

“จริงๆ แล้วตามหลักของการเจริญธรรมะ การสงบใจ ไม่มีอะไรมาก คนเรามันโลกมาก มันหิวกระหาย เพราะฉะนั้น พอไปเห็นอาหารการกินเข้า อานาจความอยากมันล้น เพราะเรื่องของจิตใจจริงๆ”

“ขอให้เราผูกใจผูกใจไว้อะไรจริงๆ ไม่ว่าสิ่งนั้นมันจะเป็นมงคล ขอให้ใจมันยึดแน่นๆ ให้ถึงเถอะมันสำเร็จทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องพุทโธ ธัมโม สังขโ หรือพุทโธ ธัมโม สังขโ มันเป็นหลักเท่านั้น ผูกจิตใจอันฟังชันด้วยอำนาจของกิเลส ให้มันเป็นใจที่มีหลักปักปักเพื่อจะไปสังหารกิเลส”

“มนุษย์โลกที่ไม่มีหลักเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ไม่มีจุดยืน จะไปใช้สติปัญญาสังหารกิเลสของตน การบำเพ็ญวิปัสสนาเพื่อให้รู้แจ้งชำระกิเลสได้ กว่าจะไปถึงขั้นนั้นต้องทำให้จิตสงบลงก่อน ให้จิตสว่าง มันยังไม่ถึงวิปัสสนาเป็นสมณะ วิปัสสนามันมาคิดก็จริงอยู่ คิดไปคิดมาจิตหยุดความคิด เมื่อสมาธิเป็นสมณะจิตจะบังเกิดความสงบอย่างบางคนบอกอะไรอนิจจัง อะไรไม่เที่ยง อะไรก็อยู่ไม่ได้ อะไรแตกดับ ทำไมไม่ถึงวิปัสสนา เพราะใจมันยังไม่สมณะ ใจมันไม่นิ่ง ใจมันส่ายไปมา พอใจหยุดนิ่ง สิ่งที่เราเห็นคือพระ สิ่งที่เราเห็นด้วยใจ ไม่ได้เห็นจากดวงตา สิ่งที่เราเห็นเกิดคือผู้รู้แท้ ถ้ารู้ใจเจ้าของคือผู้รู้ตน ใจก็อยู่ที่ใจ ไม่ใช่เอาใจไปไว้ที่หัวหรือบนผม รู้จักที่มาที่ไป ไม่ใช่ไปรู้ตามหนังสือที่เขียน แล้วก็ชอบสั่งซารไป”

ทุกวันนี้ พระอาจารย์ทอง จนฺทสิริ ในวัย 79 ปี (เมื่อปี พ.ศ.2554) ยังคงเดินหน้าพัฒนาวัดและจิตใจของชาวบ้านญาติโยมอย่างต่อเนื่อง จนเป็นที่เลื่อมใสศรัทธา ท่านเป็นพระนักเทศน์ที่ติดรับกิจนิมนต์ตลอดเวลา และเป็นศูนย์รวมใจของชาวชุมชนโดยมีล้อมถอย วัดอโศการามแวดล้อมไปด้วยธรรมชาติอันร่มเย็นสำหรับเป็นที่พักผ่อนแก่มวลสรรพสัตว์ฉันใด พระอาจารย์ทองก็เป็นธรรมให้ร่มเงาจิตใจแก่ชาวบ้านญาติโยมฉันนั้น

วิหารสุทธธรรมรังสี ณ วัดอโศการาม ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
เป็นอาคารจตุรมุข 3 ชั้น ส่วนยอดของวิหารเป็นมณฑปประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ
ภายในวิหารได้ประดิษฐานสรีระพระสุทธธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร)

"พระธาตุเจดีย์" เจดีย์แห่งพระอรหันต์ ณ วัดอโศการาม เป็นเจดีย์หมรวม 13 องค์
ซึ่งเจดีย์แต่ละองค์ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ อันเป็นที่ระลึกถึงชุดงควัตร 13 ประการ

(มีต่อ 2)

.....
ทำได้ดี ทำซ้ำได้ซ้ำ เป็นกฏตายตัว

OFFLINE

สาวิกาน้อย

ผู้จัดการ

ผู้จัดอบรม

ลงทะเบียนเมื่อ: 27 มี.ค. 2006,
17:34

โพสต์: 8035

อายุ: 0

พระธรรมเทศนาเรื่อง “บุญกุศล”

ณ ศาลากาญจนาภิเษกอนุสรณ์ (ศาลาลุงชิน)
เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม พุทธศักราช 2543

วันนี้เราทั้งหลายได้พักจากกิจกรรมหาเลี้ยงชีพและการแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลินตามที่หัวใจต้องการ และพากันมาประชุมร่วมกัน ณ สถานที่นี้ เรียกว่าเป็นสถานที่บำเพ็ญกุศล เป็นสถานที่กระทำความดี (ความดี เรียกว่า บุญกุศล) คำว่า บุญกุศล หรือวิธีทำการกุศลให้แก่ตัวมีมาก บุญกุศลเป็นค่าสืบเนื่องมาจากพระพุทธศาสนา เพราะมีพระศาสนาเกิดจึงมีคำนี้เกิด ภาษาโลกไม่มีคำนี้ ในหลักสูตรการเรียนไม่มีคำว่า “บุญกุศล” คำนี้มีก็เพราะมีพระศาสนา มีนักปราชญ์ราชบัณฑิตมีเจตนารมณ์ดี มองเห็นการณ์ไกล มองเห็นความสำคัญของคำว่าพระศาสนา คือศีลและธรรม ก็หาวิธีนำศีลธรรมมาผนวกกับวิชาทางโลก

คนในโลกที่อายุ 60 ปี จะได้ศึกษารู้เห็นว่วิชา “ศาสนา” มีอยู่ในหลักสูตรทางโลกในระดับชั้นประถม หลังจากนั้นไม่กี่สิบปีก็ไม่มี

นักหลักวิชาการชั้นสูงระดับดอกเตอร์ หรือผู้ที่สะสมความดีให้แก่สังคมมากจนได้เป็นศาสตราจารย์ ก็คิดวางหลักสูตรขึ้นมาใหม่ หลวงพ่อเป็นคนโบราณ ไม่นิยมสมัย-สมัยใหม่ เพราะสมัยหรือสมัยใหม่นี้ “บอบบาง”

สมัยนี้อะไรก็อบบาง ไม่คงทนนัก คนสร้างเมื่อโลกพัฒนาสูงสุด ทุกคนก็จะสบายมาก บ้านไม่ต้องมีโรงครัว หม้อข้าวก็ไม่ต้องมี หุงแล้วทิ้งเลย ซ้อน ชาม แก้วน้ำ กินแล้วทิ้งไปเลย แทนที่จะต้องล้าง เก็บ รักษา เพราะทุกซ่ จะทิ้งก็ทุกซ่ จะเก็บก็ทุกซ่ ผู้มีมันสมองก็ต้องคิดเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับกาย

สิ่งที่กลัวกันอีกอันก็คือ ความไม่แข็งแรง โรคภัย โรคเปลี่ยนจะเกิดง่าย เพราะว่าร่างกายไม่ได้บริหารพอสมควร ในที่สุดจะซ่เกียจจับหัวใจ เห็นเป็นทุกซ่เป็นร้อนไปหมด กินอย่างไรให้เป็นสุข กินแล้ว ทิ้งเลย กินแล้วเก็บไม่เอา กินแล้วเก็บเหมือนคนมีกิเลส แต่ที่จริงนั้น เรายึดตัวซ่เกียจ โรคซ่เกียจ เมื่อโรคซ่เกียจเข้าไปยึดใจแล้ว คนคนนั้นจะได้อะไร ก็ได้หัวใจโง่ หัวใจซ่เกียจ ไม่รู้จักคุณค่า ไม่รู้จักสิ่งที่มีคุณ แก่คน ไม่รู้จักรักษา คนเช่นนั้นถึงแม้จะปฏิบัติธรรมก็คงไม่ได้ธรรม เพราะธรรมชาติของพระพุทธองค์ไม่ใช่เรื่องง่าย

การทำความดี พระพุทธองค์ทรงบอกไว้แล้วว่า “คนช่วยยอมทำความดีได้ยาก ทำความชั่วได้ง่าย คนดียอมทำความดีได้ง่าย ทำความชั่วได้ยาก”

ขึ้นชื่อว่าความดี ไม่ใช่เราจะทำความดีส่วนตัว ไม่เหลียวแลความชั่ว เพราะว่าดีชั่วอยู่ด้วยกันอยู่แล้ว มองลงไปมีเต็มในกาย ในวาจา ในใจ ความรู้สึกนึกคิด (ความรู้) ก็มีทั้งดีและชั่ว ทั้งไม่ดี และไม่ชั่ว

ดังนั้น จะดู ดี ชั่ว ถูก ผิด บุญ บาป ทุกจริต สุจริต อย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด ก็ค้นลงไปที่กาย ที่วาจา (ปาก) และจิตของเรา คือ ผู้รู้ นี่แหละ ค้นลงไปที่กาย วาจา ใจ เราเอง ไม่ใช่ที่อื่น ค้นที่อื่นไม่เห็นหรอก

ความตายเราก็เคยเห็น คนตาย สัตว์ตาย แต่เราไม่เคยเห็น ความตายของตัวเอง เห็นแล้วก็ไม่ได้น้อมมาให้เกิดความคิด เกิดสลดสังเวช

อยากได้-อยากไม่ได้ อยากเห็น-ไม่อยากจะเห็น อยากมี-ไม่อยากจะ มี เราไม่เคยน้อมเข้ามา

ทำบุญทำยากหรือ...วันนี้เรามาทำทาน การบริจาค การเสียสละ ก็เป็นบุญกุศล เป็นการทำความดีแก่ตัวของเรา อย่างหนึ่ง บางคนก็ทำได้ทุกวัน บางคนก็ไม่สามารถทำได้ทุกวัน บางคนก็ทำได้ทุกวันพระ บางคนก็ทำได้ตลอดเวลา 3 เดือน ตลอดไตรมาส ฯลฯ บางคนก็ทำไม่ได้

นี่คือลักษณะเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกใบเดียวกัน มีสภาวะและต่างฐานะกันไป สิ่งที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้ ล้วนแล้วแต่แสดงสภาวะ และความเป็นจริงทั้งหลาย ให้เราได้รู้และเห็น

แสดงให้เห็นวิบาก ทำไมมีหญิงชาย รูปร่าง ทรวดทรง ผิว ทำไมไม่เหมือนกัน อะไรไปสร้าง อะไรไปกำหนด บางคนก็อาการไม่ครบ 32 ทำไม ทั้งที่ทุกคนก็อยากสวย อยากมี แสดงว่าที่ได้มาไม่ใช่ เพราะความอยาก ความปรารถนา อยากได้ดีแต่ไม่ยอมทำดี อยากได้บุญแต่ไม่ยอมทำบุญ อยากจะมีศรีสุขแต่เกียจคร้าน ถูกแดดหนอยก็ไม่ไหว ถูกละอองฝนก็ไม่ไหว อยากเห็นธรรม อยากรู้ธรรม อยากได้บุญจากการปฏิบัติธรรม...ไม่ใช่จะได้ง่ายๆ หรือ พระพุทธองค์กว่าจะทรงรู้ได้สมปรารถนา ก็ทรง เอาจีวรเข้าเป็นเดิมพันมาแล้ว นักบวช ฤาษีชีไพร นิยมลัทธิ ทรมานธาตุขันธ์ นุ่งลมหมี่ฟ้า ฯลฯ นักพรต กินใบไม้ ใบหญ้า ผลหมากรากไม้ นอนบนหนาม พระพุทธองค์ก็ทรงทำสิ่งเหล่านี้ ด้วยความอยากรู้ อยากให้เกิดปัญญา

หลังจากไม่สวย 49 วัน สลับไปหลายหน จนเด็กเลี้ยงแกะเอา ข้าวเอาน้ำมาถวาย จึงทรงรอดชีวิต และทรงค้นพบทางสายกลาง (มัชฌิมาปฏิปทา) พบว่าคนมีทุกข์ครอบงำไปทางสายกลางไม่ได้ ต้องเป็นคนปกติ หลักของมัชฌิมาคือ ลมหายใจ ตัวชีวิต เรามีชีวิตอยู่ได้เพราะหายใจเข้าออกสลับกันไป ดิน น้ำ ไฟ ก็อยู่ได้ เพราะ ลมเป็นตัวปัจจัยสำคัญ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จึงดำรงทรงอยู่ได้ ก็อาศัยลม ถ้าไม่มีลมทุกอย่างก็ดับเรียกว่า ตาย อันอื่นดับแต่ยังมีลมอยู่ก็ยังมีหวัง ประสาท หู ประสาทตา ฯลฯ ตายไปก็หมดหมด แต่ลมยังมีก็โอเค แต่ถ้าทุกอย่างยังดีแต่ลมหมด ก็จบ

พุทโธ-ธัมโม-สังโฆ ไม่มีสำหรับพระพุทธเจ้า (เพราะทรงตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง) มีแต่สำหรับพวกเราพระสาวก เรามีพุทโธ ธัมโม สังโฆ บริสุทธิ เป็นสรณะ คือ สังโฆ ผู้เป็นพระจริงๆ ได้ดวงตาเห็นธรรม รู้ธรรมเห็นธรรมตามความเป็นจริง เป็นพระจริงๆ คือ พระอรหันต์ไปจนถึงพระโสดาบันเป็นอย่างต่ำ พระโสดาบันเหลือต้องเวียนว่ายอีก 7 ชาติอย่างสูงสุด

“ธรรมทั้งหลายที่เราแสดงไว้ดีแล้ว จะเป็นศาสดาของพวกเขาเมื่อตถาคตล่วงลับไปแล้ว”

เพราะฉะนั้น การละความชั่ว และการบำเพ็ญบุญกุศลจึงต้องทำ การสร้างคุณดีนั้นไม่สู้กระไร เพราะมีความดีอยากได้ความดีล่อใจอยู่แล้ว แต่การละความชั่วนี้ยากเหลือเกิน ยิ่งคนที่ติดความชั่ว เช่น ติดยาเสพติด เฮโรอีน บุหรี่ เหล้า เป็นต้น ติดอะไรก็ตาม ก็ติดทั้งนั้น ล้วนให้โทษแก่สังขาร ทำลายทรัพย์โดยไม่มีอะไรขึ้นมากำสุขภาพธาตุขันธ์ที่สมบูรณ์ให้ย่อยยับลงไป เรียกว่าตายผ่อนส่ง ไปเร่งความชราอันเป็นปกติของตนอยู่แล้ว เร่งความตายให้มาเร็วขึ้น นี่เราไม่เห็น ถึงเห็นก็มองว่าไม่สำคัญ มองว่ารสชาติที่ติดอยู่สำคัญกว่า บางคนก็ยอมตายยอมติดคุกตาราง แต่ไม่ยอมเลิกสิ่งเหล่านี้

มรรคผลนิพพานมีจริง พระพุทธองค์ก็ทรงพ้นไปแล้ว พระสาวกมากมาย เช่น หลวงปู่มั่น ก็พ้นไปแล้ว มีให้เห็นจริง

บางท่านปฏิบัติสมาธิได้แก่กล้า เข้านิโรธสมาบัติ รูป-เวทนา (สุขทุกข์)-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ ดับหมด จิตก็ดับไปจากธรรมารมณ์ ฟาฬาก็ไม่ได้ยิน แผ่นดินไหวก็ไม่รู้เรื่อง สำเร็จรูปฌาน 4 อรูปฌาน 4 เข้านิโรธสมาบัติได้ (- อันนี้ไม่แน่ใจว่า จดมาถูกต้องหรือเปล่า ใครทราบข้อมูลที่แม่นยำ โปรดช่วยใส่ไว้ ให้อด้วยนะคะ - deedi) ไม่เนื่องด้วยโลก แต่พระพุทธองค์ก็ไม่เอา เพราะอะไร ก็เพราะเห็นว่าไม่ใช่ทาง ไม่หมดกิเลส

รูปฌาน 4 อรูปฌาน 4 ก็เหมือนนิพพานน้อยๆ ไม่ทุกข์ แต่ไม่หมดกิเลส เหตุแห่งวิภูษะไม่หมด

การทำความดี แมื่อยืน เดิน นั่ง นอน ก็ทำได้ ชันดี ล้างจะ วิริยะ เจริญสมาธิ ฝึกสติ ทำได้ทั้งนั้น ในทุกสถานที่ แต่พวกเราไม่เห็นความสำคัญกันเอง เพราะฉะนั้น การบำเพ็ญกุศลไม่ได้อาศัยเพียงวัตถุ เพราะจะต้องอาศัยผู้รับ-วัตถุ-ความตั้งใจ จึงจะไปได้สมประสงค์

(หนึ่ง) ทานนี้ก็มิใช่ประโยชน์ คือ (1) ขจัดความเห็นแก่ตัว (2) แสดงความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (3) บรรเทาหรือเป็นอุบายคลี่คลายความละโมภ ตัณหา ความทะยานอยาก เป็นบรรทัดฐานเบื้องต้น

(สอง) หัดเสียสละความรู้สึก สิ่งที่ไม่ดีที่มีอยู่ในตน ในจิตใจ ออกไปเสียบ้าง ความเคียดแค้น ความโกรธ ไม่พอใจ โกรธเล็กๆ น้อยๆ ขัดเคือง หัดสละออกไปจากในบ้าง ก็เป็นทาน เป็นยอดของทาน สิ่งชั่วเหล่านี้ยังติดแน่น เพราะเรานิยมพอใจในสิ่งเหล่านี้ จึงแทะยาก เพราะฉะนั้นต้องพิจารณาให้เห็นโทษของสิ่งเหล่านี้ให้มาก วัตถุทานก็เป็นผลคือปัจจัย 4 ก็จะอำนวยให้เราสมบุญพูนสุข ถ้าเราไม่ได้ทำไม่ได้สั่งสมไว้ เราก็ไม่สมบุญพูนสุข

(สาม) มีสติรู้ตัวเสมอ รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับกาย วาจา จิตของเรา รู้ว่าดี ชั่ว ถูก ผิด บุญ บาป ไม่บุญ ไม่บาป นั้น ล้วนเกิดมาเพื่อ ฝึกสติสัมปชัญญะของเรา เมื่อสติสัมปชัญญะของเราสมบูรณ์ เราก็เป็นคนสมบูรณ์ สามารถทำความดีได้สมบูรณ์ นี่คือนวาท

พระญาณวิเศษ (หลวงพ่อดอง จันทสิริ)

♥ เรียบเรียงและคัดลอกเนื้อหามาจาก ::

(1) หนังสือพิมพ์ข่าวสด หน้า 1 คอลัมน์ มงคลข่าวสด

วันที่ 30 มกราคม พ.ศ.2548 ปีที่ 14 ฉบับที่ 5176

(2) พระธรรมเทศนา ถอดความโดย คุณ deedi

☀ **ประมวลภาพ "พระธุดงค์เจดีย์-วัดอโศการาม-ท่านพ่อลี"**

<http://www.dhammadjak.net/forums/viewtopic.php?f=38&t=42731>

ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นกฏตายตัว

แสดงโพสต์จาก:

 ตอบกระทู้ หน้า 1 จากทั้งหมด 1 [3 โพสต์]

หน้าเว็บบอร์ด » กลุ่มศาสนบุคคล » ประวัติและปฏิบัติของครูบาอาจารย์

เขตเวลา GMT + 7 ชั่วโมง

ผู้ใช้งานขณะนี้

กำลังดูบอร์ดนี้: ไม่มีสมาชิก และ บุคคลทั่วไป 5 ท่าน

ท่าน **ไม่สามารถ** โพสต์กระทู้ในบอร์ดนี้ได้
ท่าน **ไม่สามารถ** ตอบกระทู้ในบอร์ดนี้ได้
ท่าน **ไม่สามารถ** แก้ไขโพสต์ของท่านในบอร์ดนี้ได้
ท่าน **ไม่สามารถ** ลบโพสต์ของท่านในบอร์ดนี้ได้
ท่าน **ไม่สามารถ** แนบไฟล์ในบอร์ดนี้ได้

ค้นหาสำหรับ:

ไปที่:

☐ ทัวไป ☒ เว็บไซต์ธรรมจักร

Powered by phpBB © 2000, 2002, 2005, 2007, phpBB Group
Thai language by Mindphp.com & phpBBThailand.com